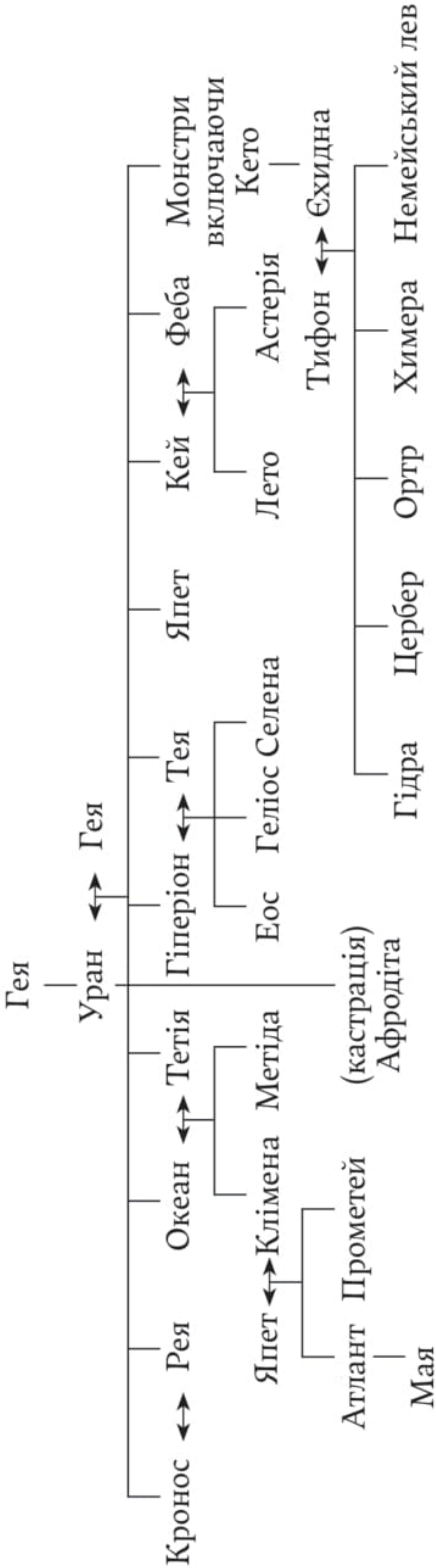
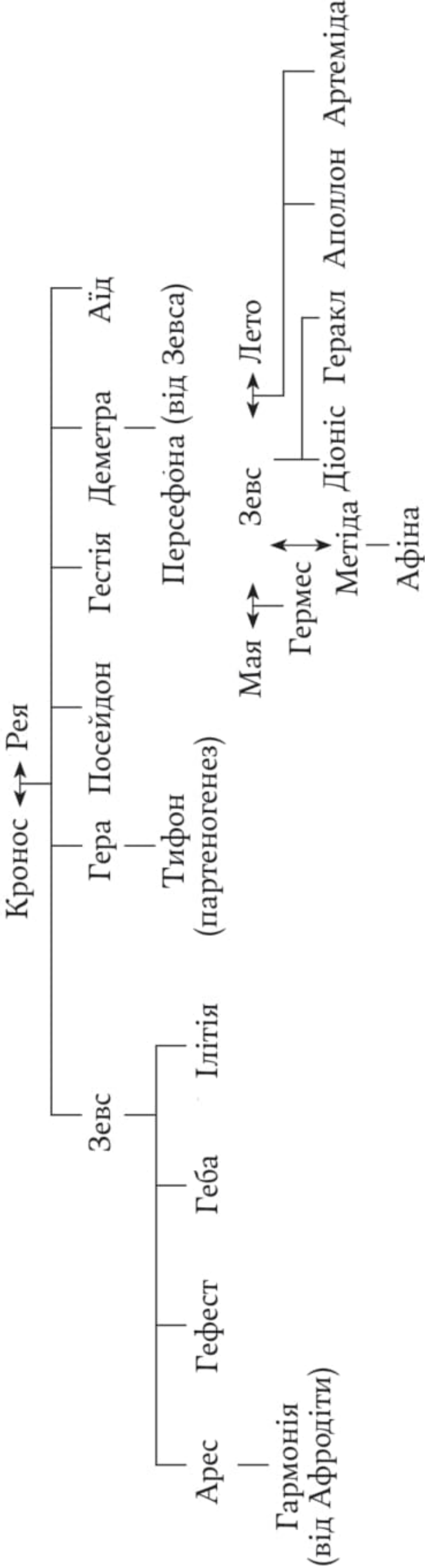

ПЕРВІСНІ БОЖЕСТВА І ТИТАНИ

ТИТАНИ ТА ОЛІМПІЙЦІ

ПРОЛОГ

Землею розливається розплавлене золото. Воно летіть на всі боки, обтікає розкидані камені, виблискує у спалахах вогню, що вирує навкруги. Іхор, кров безсмертних, просочує землю.

У повітрі висить густий дим, затіняючи зорі. Вдалині чути грім, а небосхил спалахує блискавкою. Вона танцює у небі, стрибаючи між хмарами, її відблиск, білий і сліпучий, спалахує і зникає, щоб за мить знову з'явитися десь в іншому місці.

Гера поглядає на неї, примруживши очі, спостерігаючи за її переміщенням, коли крокує спустошеним полем бою.*

Сутінки й вихори попелу ускладнюють видимість. Земля спотворена та скалічена, подекуди видніються величезні вирви з розкиданими валунами й повалені з корінням дерева. Деякі насипи, які вона оминає, — це розтрощені камені та понівечені стовбури, проте є й інші. Залиті золотом, розлогі, що скляними очима дивляться в небеса. Час від часу хтось здригається від болю, коли вона проходить повз, стогне в муках, і тоді її спис здіймається вгору. Стрімка і безжальна, вона залишає після себе лише тишу.

Прямо над нею в небі спалахує блискавка, її яскраве сяйво на мить окреслює кожну деталь кривавої бійні, перш

* В романі Дж. Сейнт використовує теперішній простий неозначений час, що враховано при перекладі для максимального дотримання стилістики авторки. (Прим. пер.).

ніж усе знову занурюється в темряву. Вона прислухається, намагаючись відрізнити виття вітру від іншого звуку, крику болю та люті. Земля пошрамована і понівечена, але нарешті затихла. Тепер боротьба точиться на небесах.

Радісне піднесення від перемоги все ще пронизує її тіло, але вона має ще й інші почуття. З кожним кроком забризкана золотом туніка прилипає до тіла, і її охоплює легка меланхолія, що висить у повітрі разом із туманом та мрякою, здіймається з величезних вирв, з ран, висічених глибоко в землі. Жінка відчуває печаль Геї. Гея, найперша з усіх, Богиня землі, якій болить від цієї наруги.

Гера озирається, щоб переконатися, що все навколо нерухоме. Задоволена, вона стає на коліна і торкається долонями золотистого ґрунту. Її дотик ніжний і трепетний, очі заплющені, вона молиться. Одна богиня звертається до іншої, священний момент вдячності матері, яка їх усіх породила: титанів, які лежать на землі, стікаючи кров'ю, і воїнів, які билися на боці Гери.

Стільки страждань... Гера розплющує очі й дивиться на небо, де грім сягає свого апогею. Він гуркоче з самого краю горизонту, його лютість наростає, відлунюючи у вершинах гір настільки гучно, що скелі розколюються на шматки й котяться вниз крутими схилами. Блискавки, послані Зевсом, знову і знову розсікають небо, щоб повалити останнього титана, який все ще тримається на ногах.

Її брати й сестри там, нагорі, борються з ним пліч-о-пліч. Соратники Гери на землі не були богами, вони були породженнями Геї. Страхітливі потвори, виплекані в найглибших надрах лона матері, вирвалися на волю, щоб допомогти перемогти у війні проти титанів. До того, як богиня їх випустила, сили обох сторін були рівними. Кронос і п'ять його братів правили небесами відтоді, як скинули свого батька Урана. Гера, Зевс та інші четверо дітей Кроноса були молодими, сповненими бунтарського запалу й прагнення захопити світ. Проте шість титанів

були досвідченими, хитрими й витривалими. Так минали роки війни у сплесках несамовитого хаосу, що періодично переривався запеклими радами, на яких боги знову і знову пропонували одну й ту ж саму тактику, і Гера бачила в очах Зевса відображення власного розчарування від безвиході, якій не було кінця-краю.

І тоді три гекатонхейри виринули з-під землі, з їхніх товстих ший проросло по п'ятдесят голів і по сто рук із випнутими м'язами. За ними з'явилися три циклопи, кожен з яких мав по одному величезному оку посередині свого побриженого лоба. Боги з огидою відвернули від них свої бездоганні обличчя. Але для Гери їхня сила була прекрасною.

Тепер потворні воїни Гери з'являються знову, брязкаючи бронзовими ланцюгами, їхні масивні силуети вирізняються на тлі розжареного неба. Вони розходяться полем бою і беруться зв'язувати переможених титанів, які полягли від клинка Гери або ж були розчавлені чудовиськами, що виступили на її боці. Вона знає, що вони не можуть померти по-справжньому. Така ж золота кров тече і в її власних жилах, іхор достатньо сильний, щоб витримати будь-яке поранення, хоч яким би важким воно було. Він підтримуватиме їх рівно настільки, щоб зберегти їм життя в цьому зломленому, пошматованому тілі. Цей стан є максимально наближеним до смерті, який може бути у безсмертних. Вони не в змозі чинити опір, не в змозі поворухнутися чи видати звук, виснажені й знесилені майже до краю.

Земля здригається. Це кінець. Кронос, їхній батько, який зараз бореться проти Зевса в горах, не може протистояти їм самотужки. Його союзники лежать у кайданах біля ніг Гери, його діти об'єдналися проти нього, і навіть коли його лютий крик розлітається безкрайнім небом, вона знає, що він вже переможений.

Епоха титанів скінчилася. Починається панування олімпійців.